

schap. (Een aantal Notenkrakerleden was in 1970 uit het Genootschap getreden en het bestuur vreesde nu voor het voortbestaan van haar Genootschap.) Na lange discussies in de BeVem besloten de komponisten weer toe te treden tesamen met een aantal andere, jonge komponisten die nooit lid waren geweest. Aangezien de BeVem geen financiële middelen bezat om zelf een bestuurlijk apparaat op te zetten, hoopte men op deze wijze daarover te kunnen beschikken.

Tony van Campen zittend, Luc Houtkamp met saxofoon en Piet van de Heuvel bij de Vrije Academie, november 1971

Het toetreden van alleen de komponisten hield echter het gevaar in dat er weer een scheiding zou ontstaan tussen studenten en musici enerzijds en de komponisten anderzijds. Men vertrouwde echter op de onderlinge verbondenheid.

Het idee van de brede vakbond ging echter in rook op en de activiteit moest nu in beperkte mate worden gevolgd binnen de statuten van het Geneco. (De latere oprichting o.a. door Misha Mengelberg van de BIM, Bond voor Improviserende Musici, weerspiegelt nog het oude BeVem-idee). De BeVem werd in meerderheid uitgemaakt door Amsterdamse musici maar ook door een tiental Hagenaars.

Eén van de discussiepunten op de vergadering van 14 maart 1970 in de Brakke Grond in Amsterdam (die leidde tot de oprichting van de BeVem), was 'het vormen van ensembles op basis van zelfselectie', een belangrijk idee dat inging tegen het selekteren van bovenaf, zoals het geval was bij de grote orkesten. In Den Haag werd dit idee, dat in *Het Leven* al een bijzondere vorm had gekregen, verder uitgewerkt in een vorm van zgn. 'Instructie-onderwijs'. Een nieuwe generatie studenten verscheen binnen het conservatorium die ging studeren bij de 'oude' generatie, waarvan verschillende leden nu een aanstelling als docent hadden, zoals Louis Andriessen, Peter Schat, Reinbert de Leeuw, Gilius van Bergeijk. Inmiddels was ook Jan Boerman als docent elektronische muziek aan het conservatorium verbonden en produceerde vanaf dat moment een indrukwekkende reeks meesterlijke composities voor meersporenband, werken die onlosmakelijk met het conservatorium verbonden zullen blijven en daar een duurzame invloed zullen blijven uitoefenen vanwege hun min of meer tijdloze kwaliteit en karakter. Maar ook in die roerige jaren betekenden die stukken evenzovele stabiele bakens die het pakket artistieke conservatoriumproducten kleurrijk aanvulden.

Jan van Vlijmen was de ernstig zieke Kees van Baaren opgevolgd als directeur van het Conservatorium. Onder zijn leiding zou het instituut uitgroeien tot één der belangrijkste muziekopleidingscentra, waar een nieuwe pedagogie en praktijk internationaal de aandacht zou gaan trekken. Het instructie-onderwijs was in eerste instantie nog sterk gekoppeld aan de elektro-instrumentale ervaringen. (Inmiddels was ook aan de Vrije Academie in Den Haag door Michel Waisvisz een elektro-instrumentale studio ingericht. In deze werkplaats werkten mensen als Tony van Campen en Luc Houtkamp.) De instructie-groepen in het Conservatorium werden geleid door leraren of gevorderde studenten, en waren zelfstandig van opzet. Hier werd het nieuwe muzikale en technische materiaal bestudeerd en geoefend in een werkplan, waarbij nauwkeurig werd uitgelegd hoe dit materiaal moest worden benaderd en hoe de techniek werkte. Vaak besloot één van deze groepen een bepaald project onder handen te nemen hetgeen niet zelden tot een goede uitvoering van een betreffend werk leidde. Als voorbeelden zijn al genoemd de uitvoeringen onder Reinbert de Leeuw met *Mixtur* van Stockhausen en *Deklination* van von Bielefeld. Maar ook werd veel aandacht besteed aan de theoretische vorming tot aan het bestuderen van nieuwe uitgaven op het gebied van de kunstkritiek. Zo werd het door J. Vogelaar geredigeerde boek *Kunst als Kritiek* in een grote oplage verspreid onder de studenten.

De concertseries (meestal in mei of november) gingen onverminderd voort. Noemenswaardig zijn uitvoeringen van bv. Terry Riley's *in C*, of de gastoptredens van Cornelius Cardew, John Tilbury, Frederic Rzewski, Huub ter Kacken, Karl Heinz Stockhausen en anderen.

Het gehele compositieonderwijs werd vanaf 1971 onder de leiding van Jan van Vlijmen breder van opzet. Het 'projekt'onderwijs werd ook uitgebreid naar andere sectoren van het conservatorium en het spe-